

verne skal underrette den offentlige myndighed: Vedkommende arbejdsmarkedsnævn om de planlagte afskedigelser med henblik på løsning af de problemer, som afskedigelserne rejser. Herved opfyldes et længe næret ønske om etablering af en systematisk varslingsordning. Gennem en sådan ordning får arbejdsformidlingen et længere tidsrum og derigennem en betydelig større mulighed for at få de ledige placeret i nye job i tilknytning til afskedigelses ikrafttræden, jfr. i øvrigt de almindelige bemærkninger til lovforslaget.

Det er fundet hensigtsmæssigt at lade vedkommende arbejdsmarkedsnævn være den offentlige myndighed, over for hvilken der skal varsles, da nævnet har den koordinerende funktion inden for området, jfr. i øvrigt de almindelige bemærkninger til lovforslaget. Selve placeringsarbejdet af de afskedigede lønmodtagere forudsættes naturligvis foretaget af arbejdsformidlingskontorerne.

For at arbejdsmarkedsnævnene kan handle med den fornødne hurtighed, jfr. også bemærkningerne til § 23 d, stk. 2 og 3, vil det være hensigtsmæssigt, om nævnene nedsætter et underudvalg til efter bemyndigelse fra nævnet at træffe afgørelse i spørgsmål vedrørende dette kapitel, jfr. også bemærkningerne til § 23 d, stk. 4.

Det foreslås endvidere, at forhandling skal have fundet sted, før der kan indgives gyldigt varsel til vedkommende arbejdsmarkedsnævn. Det har herved været hensigten at sikre, at der har fundet egentlig forhandling sted med henblik på at nå frem til en aftale enten om at undgå afskedigelserne eller om at begrænse disse samt afbøde følgerne heraf. Disse forhandlinger behøver imidlertid ikke at være afsluttet.

Ifølge stk. 2 skal den foreslåede varslingsordning over for vedkommende arbejdsmarkedsnævn indeholde så fyldige og udtømmende oplysninger som muligt om de planlagte afskedigelser, jfr. bemærkningerne til forslaget § 23 b, stk. 3. Varslingen over for nævnet skal endvidere indeholde oplysning om de førte forhandlinger med lønmodtagernes repræsentanter. Meddelelsen til arbejdsmarkedsnævnet ligger således tidsmæssigt efter meddelelsen til lønmodtagernes repræsentanter.

Forslaget i stk. 3, som går ud over direktivets minimumskrav, foreslås som en væsentlig forudsætning for, at direktivets regler kan få den tilsigtede virkning i praksis. Bestemmelsen har til formål at sikre, at arbejdsformidlingen, senest 10 dage efter at varslingsordningen har fundet sted, er klar over, hvilke navngivne personer afskedigelserne forventes at omfatte. Herved får arbejdsformidlingen mindst 20 dage til at forsøge at anvise de enkelte afskedigede lønmod-

tagere nyt arbejde til påbegyndelse umiddelbart efter afskedigelses ikrafttræden. Der henvises endvidere til bemærkningerne til § 23 d, stk. 5.

Meddelelsen i henhold til denne bestemmelse bør indeholde oplysning om antallet af henholdsvis heltids- og deltidsbeskæftigede af hensyn til arbejdsformidlingens placeringsarbejde.

Meddelelsen i henhold til stk. 4 om det endelige resultat af forhandlingerne gør det muligt for arbejdsformidlingen at søge de enkelte lønmodtagere placeret i andet arbejde.

Forslagene i stk. 5 har til formål at sikre, at modparten hele tiden er orienteret om, hvilke skridt den anden part tager i sagen.

Til § 23 d.

Forslaget svarer til direktivets art. 4, idet dog stk.'erne 2, 3 og 5 går ud over direktivets minimumskrav.

Forslaget i stk. 1 indebærer, at varslingsfristen på 30 dage ikke begynder at løbe, når de i forslaget § 23 c, stk. 1, foreskrevne regler ikke er overholdt.

Stk.'erne 2 og 3 svarer til bestemmelser i direktivet, men der er imidlertid ingen pligt til for de enkelte medlemslande at fastsætte sådanne bestemmelser.

Forslaget indeholder imidlertid adgang til såvel at forkorte som at forlænge 30-dages fristen ud fra den opfattelse, at en vis smidighed må være ønskelig i særlige situationer.

I stk. 2 foreslås derfor en adgang til at forkorte 30-dages fristen, og der er her i særlig grad tænkt på tilfælde, hvor det af arbejdsmarkedsnævnet skønnes rimeligt sikkert, at de problemer, som de planlagte større afskedigelser rejser, vil kunne finde en tilfredsstillende løsning hurtigere end på 30 dage. Endvidere kan bestemmelsen omfatte tilfælde, hvor lønudbetalingssummen for 30-dages perioden med rimelig sikkerhed skønnes at være alvorligt truende for virksomhedens eksistens. Der må ved sådanne beslutninger som hovedregel forudsættes enighed herom mellem arbejdsgiveren og de pågældende lønmodtagerrepræsentanter.

Stk. 3 indeholder et forslag om at kunne forlænge 30-dages fristen, når særlige i bestemmelsen nærmere angivne betingelser herfor er opfyldt. Forslaget tager sigte på anvendelse i de tilfælde, hvor arbejdsmarkedsnævnet skønner, både at den oprindelige frist ikke giver mulighed for en tilfredsstillende løsning af de af de planlagte større afskedigelser rejste problemer, og at en forlængelse af denne frist vil indebære en rimelig udsigt til en sådan tilfredsstillende løsning. Det må herved forudsættes, at både arbejdsgiveren og lønmodtagerrepræsentanterne